

INTERNATIONALE BESTSELLER

FREIDA
MCFADDEN

Hoever zou jij gaan om je
kind te beschermen?

DE
PERFECTE
ZOON

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

DE PERFECTE ZOON

Freida McFadden

De perfecte zoon

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520786 (paperback)
ISBN 9789032520632 (e-book)
ISBN 9789032520649 (audioboek)
NUR 332
© 2024 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Perfect Son*
Vertaling Marie-Louise van Dongen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

Voor Libby en Melanie (als altijd)

Proces-verbaal van het politieverhoor van Erika Cass:

‘Wilt u ons alstublieft vertellen wat er is gebeurd, Mrs Cass?’

‘Sta ik onder arrest?’

‘Waarom vraagt u dat?’

‘Ik weet wat u heeft gevonden. Ik weet wat u waarschijnlijk denkt.’

‘Wat denkt u dat we hebben gevonden, Mrs Cass?’

‘Een... dode.’

‘En kunt u verklaren hoe dat komt?’

‘Ik...’

‘Mrs Cass?’

‘Sta ik onder arrest? Zeg het dan gewoon, alstublieft.’

‘Op dit moment niet, nee. U staat niet onder arrest. Maar we moeten vanzelfsprekend wel weten wat er is gebeurd.’

‘Hij is... doodgestoken.’

‘En wie heeft dat gedaan?’

‘...’

‘Mrs Cass?’

‘Ik heb het gedaan. Ik heb hem vermoord, rechercheur. En ik zou het weer doen.’

2

ERIKA

ONGEVEER EEN WEEK EERDER

Je mag geen lievelingskind hebben.

Als je moeders vraagt welk kind hun het liefst is zullen de meesten iets antwoorden in de trant van: 'Sammy is ontzettend slim, maar Nicole is zo'n lieverd.' Ze weigeren te kiezen. En sommigen zijn oprecht. Sommige moeders houden echt van al hun kinderen evenveel.

Anderen, zoals ik, liegen of het gedrukt staat.

'Goedemorgen!' zeg ik als mijn dochter van veertien, Hannah, de keuken in komt drementelen. Ze is op blote voeten en draagt een oud sportbroekje. Haar kastanjebruine haar hangt warrig om haar gezicht. Eigenlijk moet ze al aangekleed en klaar voor school zijn, maar dat is ze duidelijk niet. Ze wacht altijd tot het allerlaatste moment. Het is elke keer weer spannend of ze de schoolbus zal halen. Maar uit ervaring weet ik dat het geen zin heeft om op haar te vitten, daar wordt ze alleen maar nog trager van. Dus draai ik me weer om naar de koekenpan en ga verder met de roereieren.

'Mam!' Blijkbaar kan Hannah dat woord niet meer uitspreken zonder die zeurderige klank in haar stem, waardoor

het met minstens een lettergreep wordt uitgerekt. Ma-am. Ik weet nog hoe blij ik was toen ze voor het eerst ‘mama’ zei. Hoofdschuddend bedenk ik hoe naïef ik destijds was.

‘Waarom moet je dat per se zo zeggen?’

‘Hoe? Ik zei alleen maar “goedemorgen”’.

‘Precies,’ verzucht ze. ‘Zo.’

‘Hoe dan?’

‘Alsof... O god, je weet heus wel wat ik bedoel.’

‘Nee, echt niet, Hannah.’

‘Je zegt het alsof... Ik weet het niet. Zeg het gewoon niet zo.’

Ik weet niet hoe ik moet reageren, dus richt ik mijn aandacht weer op de eieren. Ik ben er trots op dat ik zo fantasieus roerei kan maken. Dat is een van mijn superkwaliteiten. Mijn roerei is zo lekker dat een vriendin van Hannah die was blijven slapen, de volgende ochtend zei dat ik de lunch bij hen op school zou moeten verzorgen. Ik vond dat een geweldig compliment.

Hannah geeuwt luid en krabt in de ragebol op haar hoofd. ‘Wat heb je voor het ontbijt?’

Ik negeer de ironie. Als ik Hannah zou vragen wat ze aan het maken was voor het ontbijt terwijl ze duidelijk in eieren stond te roeren, zou ze ontploffen. ‘Ik ben roerei aan het maken.’

‘Roerei? Ik haat roerei.’

‘Doe niet zo raar. Ik dacht dat dat je lievelingsontbijt was.’

‘Ja, toen ik acht was of zo.’

Ik leg de bakspaan waarmee ik langzaam in de eieren had staan roeren neer. Zo krijg je het beste resultaat. Langzaam

garen op laag vuur. ‘Ik heb afgelopen weekend ook roerei voor je gemaakt. Toen at je het gewoon op.’

‘Ja, maar dat wil niet zeggen dat het mijn lievelingsontbijt is. Jezus, mam!’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. De laatste tijd kost het me bij elk gesprek met mijn dochter de grootste moeite om niets vervelends terug te zeggen. Ik doe mijn ogen dicht en herhaal stilzwijgend mijn mantra: *Ik ben de volwassene, dit is gewoon een fase.*

Na veertien jaar is het lastiger om mezelf ervan te overtuigen dat het allemaal gewoon een fase is.

‘Wat is er nog meer te eten?’ vraagt Hannah, al staat ze maar een halve meter bij de koelkast en een meter bij de voorraadkast vandaan.

‘Diepvrieswafels?’

‘Jakkas.’ Ze steekt haar tong uit. ‘Wat nog meer?’

‘Maak anders maar een kom ontbijtgranen voor jezelf.’

‘Wat voor ontbijtgranen hebben we?’

Ik zucht. ‘Ik weet het niet, Hannah. Kijk dan in de kast.’

Steunend staat ze op, waardoor je zou denken dat ze negentig is in plaats van een meisje uit het derde jaar van de middelbare school. Ze strompelt naar de voorraadkast en bekijkt uitgebreid de pakken ontbijtgranen.

Terwijl Hannah de ontbijtgranencollectie bestudeert komt mijn zoon, Liam, ook de keuken binnen. In tegenstelling tot zijn zus is Liam al helemaal aangekleed. Hij draagt heel verrassend een mooi blauw overhemd en een kakibroek. Afgelopen zomer heb ik een nieuwe garderobe voor hem aangeschaft, want hij was tien centimeter de lucht in geschoten en al zijn kleren waren ineens belachelijk kort.

Hij is pas zestien geworden, wat betekent dat hij vorige maand met mijn man naar het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen is gegaan om zijn voorlopig rijbewijs te halen. Ik had gedacht dat ik in paniek zou raken bij het idee dat mijn zoon zijn voorlopig rijbewijs kreeg, maar vreemd genoeg blijf ik er heel kalm onder. Liam wordt ongetwijfeld een goede chauffeur. Hij zal voorzichtig zijn en goed uitkijken in het verkeer, en hij gaat echt nooit met drank op achter het stuur zitten. Daar ben ik in elk geval zeker van.

Dat is dan ook niet de reden waarom ik me zorgen maak over het feit dat hij auto gaat rijden.

‘Roerei. Ik ben dol op roerei. Bedankt, mam!’

Liam lacht waarderend. Hij was altijd al een aantrekkelijk kind, maar in de afgelopen paar jaar is hij zonder meer knap geworden. Toen we afgelopen weekend met ons gezin in een restaurant waren, betrapte ik een vrouw van in de twintig erop dat ze haar hoofd naar hem omdraaide. Een volwassen vrouw bekeek hem van top tot teen! Hij heeft iets, met zijn dikke donkere haar en die chocoladebruine ogen die lijken te schitteren als hij glimlacht. Anders dan Hannah heeft hij nooit een beugel nodig gehad. Als hij lacht wordt er een perfect rechte rij witte tanden zichtbaar.

Volgens mijn moeder lijkt hij sprekend op mijn vader in zijn jonge jaren. Mijn vader stierf toen ik nog klein was. Ik kan me hem amper voor de geest halen, maar ik heb foto’s van hem gezien en ik moet toegeven dat de gelijkenis verbijsterend is. Een van die foto’s bewaar ik in een la naast mijn bed en de laatste tijd krijg ik elke keer als ik ernaar kijk een steek in mijn borst. Het was al moeilijk genoeg om te

weten dat hij mij niet heeft zien opgroeien. Het besef dat hij de kleinzoon die zo op hem lijkt nooit zal leren kennen, maakt het nog erger.

Hannah trekt een pak Cheerios uit de kast en bekijkt met opgetrokken neus het etiket.

‘Wat zit er in Cheerios?’ vraagt ze.

‘Vergif.’

‘Mam!’ Dat waren minstens vier lettergrepen. M-a-a-am. ‘Je weet dat ik probeer af te vallen en gezond wil zijn. Wil je niet dat ik gezond ben?’

Hannah is altijd wat aan de mollige kant geweest. Ik vind dat ze er leuk uitziet, maar sinds een jaar is ze geobsedeerd door het idee dat ze tien pond moet afvallen. Niet dat ze daar moeite voor doet. Toen ik vorige maand een zak chips had gekocht om samen met een bakje guacamole mee te nemen naar een gezellig avondje voor moeders, had ze hem al leeg voordat ik de deur uit was. Uiteindelijk heb ik maar wat appelpartjes meegenomen. Ze hebben me niet nog eens uitgenodigd.

‘Natuurlijk wil ik dat je gezond bent,’ zeg ik.

Ze rolt met haar ogen. Hannah beheerst als geen ander het rollen met de ogen. Het is haar favoriete gezichtsuitdrukking. Ze doet dat als ik haar vraag iets te doen waar ze geen zin in heeft. Of als ik iets heb gezegd dat zo belachelijk is dat ze het gewoonweg niet kan verdragen. Of het allerbeste, als ik op wat voor manier dan ook iets van liefde of genegenheid toon.

‘Roerei over twee minuten,’ zeg ik tegen Liam.

‘Doe maar rustig aan. Ik neem eerst een glas sinaasappelsap.’ Liam gaat naar de koelkast, maar hij is niet snel genoeg.

Hannah duwt hem opzij om een pak melk te pakken. Zonder commentaar laat hij zijn zusje haar gang gaan.

‘Waarom zie je er zo netjes uit, Liam?’ vraag ik terwijl ik het gas uitdraai. Gewoonlijk draagt mijn zoon een spijkerbroek en een T-shirt, ongeacht het weer. Ik ben al blij als zijn kleren schoon zijn.

‘Debat.’ Hij is eindelijk aan de beurt en pakt het sinaasappelsap uit de koelkast. Hij schenkt zijn glas boordevol, zo vol dat het sap dreigt eroverheen te klotsen. Net als alle tienerjongens heeft hij een enorme eetlust, al is hij slank en atletisch gebouwd. ‘We nemen het na school op tegen Lincoln High.’

‘Kan ik komen kijken?’

Hannah rolt met haar ogen. ‘Meen je dat? Die debatten van Liam zijn megasaai.’

Met een scheef lachje neemt Liam een slok van zijn sap. ‘Ze heeft gelijk. Je vindt er vast niks aan.’

Ik schraap zijn portie eieren plus die van Hannah voor hem op een bord. Straks maak ik nog meer voor mijn echtgenoot, als hij dat wil. Jason zal zo wel terug zijn van zijn rondje hardlopen. ‘Als jij meedoet vind ik het sowieso leuk.’

‘Oké, tuurlijk.’ Liam valt aan op zijn eieren. Om de een of andere reden vind ik het heel bevredigend om mijn kinderen te zien eten. Dat stamt uit de tijd dat ik borstvoeding gaf. (Volgens Hannah is dat heel erg raar.) ‘Lekker, die eieren, mam.’

‘Nou, dank je wel.’

‘Wat is je geheime ingrediënt?’

Ik geef hem een knipoog. ‘Liefde.’

Hannah slaakt de langste zucht die ik ooit heb gehoord.

Hij duurt minstens vijf hele seconden, wat lang is voor een zucht. ‘O mijn god, het geheime ingrediënt is Parmezaanse kaas. Mam doet altijd Parmezaanse kaas in de eieren. Dat weet je heus wel, Liam. Jezus, wat ben je toch een...’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wat ben ik, Hannah?’
‘Dat weet je best.’

Even staren ze elkaar aan. Het is zo stil in de keuken dat ik het koffiezetapparaat kan horen zoemen. Maar dan snuift Liam luid en concentreert zich weer op zijn eieren. Ik benijd hem om zijn vermogen de lichtgeraaktheid van zijn zus te negeren. Als roerei klaarmaken mijn superkwaliteit is, is Hannah negeren die van Liam. Niets van wat ze zegt brengt hem ooit van zijn stuk. En het moet gezegd, ondanks hun gebekvecht is Hannah dol op Liam. Zodra ze kon lopen volgde ze hem overal. Tegenwoordig is hij waarschijnlijk haar favoriet hier in huis. Ik vrees dat ik op de vierde plaats kom, na Jason en vermoedelijk haar telefoon.

‘Nou, ik vind dat de eieren vandaag extra lekker smaken,’ zegt Liam. Hij glimlacht en kijkt naar me op vanonder zijn wimpers. Hannah klaagt altijd dat het niet eerlijk is, zo lang als die zijn. ‘Bedankt, mam. Je bent geweldig.’

En Hannah rolt met haar ogen.

Ik hou van Hannah. Echt waar. Ik hou meer van haar dan van mezelf. Ze is mijn dochter. Mijn kleine meisje.

Maar Liam is mijn lieveling. Ik kan er niets aan doen. Vanaf het moment dat hij werd geboren en ik moeder werd, wist ik dat hoeveel kinderen ik ook nog zou krijgen, hij mijn lieveling zou zijn. Niemand anders had ook maar een schijn van kans. Zelfs al vond Hannah mijn eieren lekkerder

en rolde ze niet met haar ogen, het zou geen verschil maken.
Liam zou nog steeds mijn lieveling zijn.

Hij is mijn lieveling, ook al weet ik waar hij toe in staat is.
En ik zal hem beschermen met alles wat ik in me heb.

3

ERIKA

Als Hannah en Liam net klaar zijn met hun ontbijt slaat de achterdeur dicht. Jason is terug van zijn rondje joggen.

Ongeveer een jaar geleden heb ik een weegschaal gekocht voor in onze badkamer. De eerste keer dat mijn echtgenoot erop ging staan schrok hij zich een ongeluk. *‘Ben ik echt zo dik geworden, Erika?’* vroeg hij me de dagen daarna een keer of twintig. Gevolgd door: *‘Hoe kon je me zo dik laten worden?’* Tegen het eind van de week zwoer hij dat hij zijn conditie weer op peil ging brengen. Hij zou gezond gaan eten en bewegen om weer op het gewicht te komen van toen we trouwden. (Eerlijk gezegd was hij toen we trouwden al minstens vijf kilo te zwaar.)

Destijds moest ik erom lachen. Maar hij deed het echt. Nu gaat hij elke morgen joggen. Hij koopt geen familiezakken M&M’s meer. In plaats van gewone cola drinkt hij cola light. (Of cola zero, omdat die volgens hem veel beter smaakt dan light. Zelf heb ik zo mijn twijfels wat dat betreft.) Ik weet niet precies wat de weegschaal zou moeten aangeven, maar feit is wel dat Jason op zijn vijfenveertigste in de vorm van zijn leven is. Het was me nooit opgevallen dat hij een buikje kreeg, tot het verdween. En toen we laatst een avondje uit waren met een paar andere stellen, noemde een van de vrouwen mijn

man *hot*. Ik was onverwacht trots. Maar ik kreeg ook het gevoel dat ik nodig moet beginnen met kickboksen of aan zumba of zoiets moet doen om de zachte, uitzakkende delen van mijn ouder wordende lichaam wat steviger te krijgen.

‘Erika!’ Jason strompelt naar me toe bij het fornuis. Zijn T-shirt is nat van het zweet. De laatste paar weken heeft hij last van zijn knie, maar ondanks de pijn probeert hij door te zetten. ‘Ben je roerei aan het maken? Ik verga van de honger.’

Ik breek een ei en laat het in de hete boter glijden. ‘Komt eraan.’

Hij buigt zich voorover om me in mijn nek te zoenen. Dat is fijn, al is hij nog zo bezweet. ‘*Egg-cellent*.’

Hannah kreunt. ‘O mijn god, pap. Alsjeblieft.’

‘Wat is er?’ Verrast kijkt Jason haar aan. ‘Ik ben gewoon *egg-cited* over je moeders kookkunst.’

Liam lacht. We zijn allemaal gewend aan Jasons woordgrapjes. Over het algemeen zijn ze verschrikkelijk flauw, maar soms zijn ze zo erg dat het weer leuk is.

‘Hou alsjeblieft op, pap.’ Hannah kijkt hem hoofdschuddend aan. ‘Je bent ontzettend irritant.’

Irritant is een woord dat Hannah veelvuldig gebruikt voor zo ongeveer alles wat Jason en ik doen. Tot mijn ergernis zit het me op een bepaalde manier dwars, maar Jason vindt het blijkbaar wel amusant. *Ik ben nooit cool geweest*, redeneert hij, *dus waarom zou ik me er nu druk om maken dat mijn tienerdochter me niet cool vindt?*

‘Moet je je niet klaarmaken voor school, Hannah?’ vraagt hij. ‘Heb je geen *egg-xam* vandaag?’

Zelfs ik moet deze keer lachen, hoewel vooral om de uitdrukking op Hannahs gezicht.

Ze holt naar boven om zich aan te kleden en hopelijk haar haren te borstelen, anders word ik er straks nog van beschuldigd dat ik mijn kinderen verwaarloos. Liam loopt de zitkamer in, want hij voelt het tegenwoordig aan wanneer we behoefte hebben aan privacy. Ik ga verder met het roeren van Jasons eieren. Langzaam en op laag vuur.

‘Weet je wel dat ik die eieren van je al twintig jaar eet?’ vraagt Jason peinzend terwijl hij zijn hand langs mijn nek laat gaan. ‘Twintig jaar lang eieren van Erika.’

‘Ben je ze onderhand niet beu?’ Ik vraag het bij wijze van grapje, maar het is ook een klein beetje serieus bedoeld. Tenslotte heeft Jason het afgelopen jaar ontzettend zijn best gedaan om een geweldig figuur te krijgen. Hij is nu een stuk aantrekkelijker. Nu nog een fonkelnieuwe auto en contactlenzen in plaats van zijn bril met stalen montuur en hij is op-en-top een man met een midlifecrisis.

‘Jesus, nee.’ Hij trekt me naar zich toe en drukt zijn lippen op de mijne, waardoor het roeren in de eieren drastisch wordt onderbroken. Maar dat kan me niet schelen. Hij heeft zich nog niet geschoren en zijn kin kriebelt tegen mijn huid. ‘Als het aan mij ligt krijg ik jouw eieren nog twintig jaar te eten.’

‘Getver!’ Hannah komt de trap af en maakt een eind aan een bijzonder fijn momentje tussen Jason en mij. Ze draagt een spijkerbroek en een wijd T-shirt en haar haren zitten in een slordige paardenstaart. Waarschijnlijk ging ze voor modieus slordig, maar het is gewoon alleen maar slordig. ‘Doe dat ergens anders, jullie twee.’

‘Eh... dit is ons huis.’ Jason kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Zodra je huur gaat betalen heb je iets in

te brengen over wanneer ik mijn sexy vrouw mag zoenen.'

Hannah rolt alleen met haar ogen.

'Oké, Hannah,' zeg ik. 'Je moet opschieten. De schoolbus komt over... ' Ik kijk op mijn horloge. Een minuut geleden. 'Verdorie!'

'O nee! Ik ben bang dat je ons moet brengen.'

'Goh, wat gek. Hoe zou dat nou komen?'

Hannah heeft een bloedhekel aan de schoolbus. Elke doordeweekse dag probeert ze het vanaf het moment dat ze wakker wordt voor elkaar te krijgen dat ik haar naar school moet brengen. We hebben al afgesproken dat ze, zodra Liam zijn rijbewijs heeft, 's ochtends met hem mee kan rijden. Natuurlijk gaat hij over nog geen twee jaar studeren en het idee dat Hannah dan zelf achter het stuur kruipt is ronduit angstaanjagend.

Ik maak Jasons eieren af en stap met tegenzin met Hannah en Liam in mijn groene Toyota 4Runner. Vroeger dacht ik nooit dat ik zo'n moeder zou worden die in een SUV rijdt, en al helemaal niet in zo'n belachelijk grote. Zelfs toen we Liam al hadden, hield ik het bij mijn kleine Honda Civic. Maar toen Jason me erop wees hoe lastig het zou zijn om twee autostoeltjes te bevestigen op de achterbank van de Civic, besepte ik dat het tijd was voor iets groters. Dus kochten we de SUV. Ik weet dat het melodramatisch klinkt, maar toen ik hem voor het eerst in de garage zag staan barstte ik bijna in tranen uit. Nu ben ik eraan gewend. Het ding geeft me een veilig gevoel, wat belangrijk is als je je kinderen bij je hebt. Daarom nam Jason vorige week ook de 4Runner mee voor Liams rijles.

Jammer genoeg heeft Hannah het voor elkaar gekregen

dat ze voorin zit, want nu regelt zij de muziek in de auto. Ze is verzot op muziek van jongens die nog niet eens baard-groei hebben.

‘Kunnen we ergens anders naar luisteren, alsjeblieft?’ klaagt Liam al na twee minuten. Ik ben het volkomen met hem eens. ‘Maakt niet uit wat.’

‘Weet je wel,’ zegt Hannah, ‘dat Justin Bieber een onge-lofelijk goede zanger is?’

‘O, ja?’

‘Jazeker!’ Ze trekt haar slordige paardenstaart recht. ‘Zijn stembereik is fenomenaal.’

Liam grijnst. ‘Tuurlijk. Daarom ben je ook zo weg van hem. Om zijn stembereik.’

‘Ik vind hem leuk. En wat dan nog? Je maakt mij niet wijs dat je geïnteresseerd bent in Olivia omdat ze zo intelligent is.’

Olivia? Wie is Olivia? Ik kijk net op tijd in de achter-uitkijkspiegel om Liam vuurrood te zien worden. Hij is er tegenwoordig ontzettend goed in om zijn reactie op van alles en nog wat te verbergen. Toch is het hem ditmaal niet gelukt. Maar als ik even wegkijk en even later weer een blik in de spiegel werp, heeft hij zich weer onder controle.

Ik stop voor een rood licht. ‘Wie is Olivia?’ vraag ik zo nonchalant mogelijk.

Liam kijkt uit het raam. ‘Niemand. Gewoon een meisje.’

Gelukkig hebben we Hannah nog. ‘Gewoon een meisje?’ zegt ze verontwaardigd. ‘Liam is smoorverliefd op haar.’

Hij lacht. ‘Nee, hoor, helemaal niet.’

‘O mijn god, echt wel. Ontken het maar niet.’ Hannah kijkt me veelbetekenend aan, alsof ik haar nieuwe harts-vriendin ben. ‘Je zou eens moeten zien hoe hij naar haar

kijkt. Hij is compleet ondersteboven van haar.'

'Het zal wel.'

Ik waag nog een blik in de achteruitkijkspiegel om naar mijn zoon te kijken. Ik ben nooit een zestienjarige tegengekomen die zo beheerst is als Liam. Daarom is hij zo goed in debatteren, nog afgezien van zijn aangeboren intelligentie en zijn zorgvuldige voorbereiding. Hij verliest nooit zijn kalmte. Hij laat nooit zien wat hij denkt. Maar ik ken hem al zo lang dat ik dat meestal wel kan raden. Meestal.

Ik ben heel blij dat ik na school naar dat debat ga. Ik wilde hem in actie zien. Daarom had ik gezegd dat ik zou komen. En dat was ook zo. Maar nu heb ik een nieuwe, een belangrijker reden om te gaan.

Ik moet erachter zien te komen wie Olivia is.

En ik moet voorkomen dat er iets verschrikkelijks met haar gebeurt.

Proces-verbaal van het politieverhoor van Sharon Anderson:

‘Kunt u me vertellen waarvan u Liam Cass kent?’

‘Hij zat op de kleuterschool waar ik directeur ben.’

‘Hoelang zat hij op die school?’

‘Ongeveer vier maanden.’

‘En dat is elf jaar geleden?’

‘Dat klopt.’

‘Dus u herinnert zich nu nog een kind dat meer dan tien jaar geleden vier maanden bij u op school zat?’

‘Zeker herinner ik me Liam nog. Heel goed zelfs.’

‘En wat voor indruk had u van hem?’

‘In het begin? Hij leek een fantastisch kind. Heel leuk. Slim, ongetwijfeld het slimste jongetje van de klas. Ik weet nog dat hij opstond tijdens een samenkomst en een lange speech afstak die hij vanbuiten had geleerd. Ik vond het ongelooflijk dat een kleuter dat allemaal kon onthouden. Ik was onder de indruk.’

‘Hoe komt het dat hij maar vier maanden bij u op school heeft gezeten? Een schooljaar duurt toch negen maanden?’

‘Liam is... van school gestuurd.’

‘Een kleuter die van school is gestuurd?’

‘Dat is heel ongewoon. Maar de omstandigheden vroegen erom.’

Juist. En waarom was dat zo?’

‘Er had zich een incident voorgedaan.’

‘Kunt u dat incident beschrijven?’

Ja...’

‘Wilt u dat incident alstublieft beschrijven, Mrs Anderson?’

‘Het was... Er was een meisje...’

Ja?’

‘Nou, Liam en zij waren bevriend. Ze speelden vaak samen in de pauze. Tenminste, dat vertelde zijn leerkracht me later. En toen op een dag... verdween dat meisje tijdens de pauze.’

‘O, en hebben ze haar gevonden?’

Ja, ze hebben haar gevonden. En ze... mankeerde niets.’

‘Waar hebben ze haar gevonden?’

‘Heeft dit te maken met dat meisje van de middelbare school? Het meisje dat...’

‘Ik ben bang dat we daar op dit moment niets over kunnen zeggen.’

‘Nee. Nee, vanzelfsprekend niet. Maar denkt u dat Liam...’

‘Nogmaals, Mrs Anderson, ik kan hier niets over zeggen.’

‘Natuurlijk niet. Het spijt me.’

‘Wilt u me dan nu vertellen waar ze dat meisje gevonden hebben?’

Ja... er is me verteld dat Liam en dat meisje speelden dat ze conciërges waren. Ze waren er tijdens de pauze tussenuit geknepen en in de kast van de conciërge gekropen. Blijkbaar was ze ontzettend dol op Liam en had hij haar overgehaald om dat te doen.’

‘En wat gebeurde er in die kast?’

‘Ze vonden een rol ducttape en daar speelden ze mee.’

‘Hoe speelden ze daar precies mee?’

‘...’

‘Mrs Anderson?’

‘Het spijt me. Het was gewoon... zo verschrikkelijk. Ik ben er nog niet overheen. Het idee dat een kleuter...’

‘Dat een kleuter wat?’

‘Hij kreeg haar zover dat ze hem haar polsen liet vastbinden met de ducttape. Daarna plakte hij haar mond dicht. En toen...’

‘Ja?’

‘Nou, we weten niet precies wat hij toen heeft gedaan. Het enige wat we zeker weten, is dat hij haar opsloot in die kast en wegliep. En zelfs toen werd ontdekt dat ze was verdwenen en de leraren haar gingen zoeken, vertelde hij niemand waar ze was. Pas uren later vonden we haar. Ze zat vastgebonden op de vloer van de kast en wilde met niemand praten. Dagenlang niet, in feite.’

‘Wat heeft hij gedaan, denkt u?’

‘Ik weet het niet. Hij was nog maar een kleine jongen. Het is moeilijk om je voor te stellen dat hij echt iets afschuwelijks kan hebben gedaan, maar die blik in de ogen van dat meisje toen we haar vonden...’

‘Ik begrijp het.’

‘Haar ouders waren natuurlijk buiten zinnen. En gezien alles wat er was gebeurd, konden we niet anders dan Liam van school sturen.’

‘Hoe reageerde hij toen u hem aansprak op wat hij had gedaan?’

‘Hij verontschuldigde zich. Natuurlijk deed hij dat. Hij zei dat het gewoon een spelletje was geweest en dat zij zelf had gezegd dat ze mee wilde doen. Hij huilde zelfs. Maar...’

‘Maar wat?’

‘Maar ik geloofde hem geen moment. Zelfs toen hij zat te snikken in mijn kantoor kwam dat heel onoprecht over. Ik denk dat hij helemaal geen spijt had. Zelfs niet een klein beetje. Hij vond het volgens mij alleen maar jammer dat we haar hadden gevonden.’